

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Enten – Eller. Første del

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 2", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 2*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon; Finn Hauberg Mortensen, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 1997 , s. III. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-ee1-txt-shoot-id4fad5126-316e-4728-accb-86b4a4a013b1.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 2

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden. [Læs CC0-erklæringen](#)

Jo mere jeg seer paa hende, desto mere overbeviser jeg mig om, at hun er en isoleret Figur. Dette bør en Mand ikke være, end ikke en Yngling; thi da hans Udvikling væsentlig beroer paa Reflexion, saa maa han være traadt i Forhold til Andre. En ung Pige bør derfor heller ikke være interessant, thi det Interessante indeholder altid en Reflexion paa sig selv, saaledes som derfor i Kunst det Interessante altid giver Kunstneren med. En ung Pige, der vil behage ved at være interessant, vil nærmest behage sig selv. Dette er fra Æsthetikens Side, hvad der er at indvende mod alskens Coquetteri. En anden Sag er det med alt det uegentlige Coquetteri, der er Naturens egen Bevægelse; saaledes den qvindelige Blufærdighed, der altid er det skønneste Coquetteri. Det kan vel lykkes en saadan interessant Pige at behage; men ligesom hun selv har opgivet sin Qvindelighed, saaledes ere i Almindelighed de Mænd, hun behager, ligesaa umandige. Interessant bliver en saadan ung Pige egentlig først ved Forhold til Mænd. Qvinden er det svagere Kjønn, og dog hører det hende langt væsentligere til at staae alene i sin Ungdom end Manden, hun maa være sig selv nok, men det, hvorved og hvori hun er sig selv nok, er en Illusion; det er denne Medgift, Naturen har udstyret hende med som en Kongedatter. Men denne Hvile i Illusion gjør hende netop isoleret. Jeg har ofte speculeret over, hvoraf det vel kunde komme, at der er intet Fordærveligere for en ung Pige end megen Omgang med andre unge Piger. Det ligger aabenbart deri, at denne Omgang hverken er det Ene eller det Andet; den forstyrrer Illusionen, men forklarer den ikke. Det er Qvindens dybeste Bestemmelse at være Selskab for Manden, men ved Omgang med sit eget Kjønn henledes der let en Reflexion herpaa, som gjør hende istedetfor Selskab til Selskabsdame. Sproget selv er meget betegnende i denne Henseende; Manden hedder Herre, men Qvinden hedder ikke Tjenerinde eller deslige, nei, der bruges en Væsentligheds Bestemmelse: hun er Selskab, ikke Selskaberinde. Naar jeg skulde tænke mig et Ideal af en Pige, maatte hun altid staae alene i Verden og derved være anviist sig selv, men fornemmelig ikke have Veninder. Vel er det sandt, at Gratierne vare tre; men det er vistnok heller aldrig faldet Nogen ind at tænke sig dem talende sammen; de danne i deres tause Trehed en qvindelig skjønn Eenhed. I denne Henseende kunde jeg næsten fristes til, igjen at anbefale Jomfrubuur, hvis ikke denne Tvang atter virkede skadeligt. Ønskeligst er det altid for en ung Pige, at hun lades hendes Frihed, men at Leiligheden ikke tilbydes. Derved bliver hun skjønn og frelses fra at blive interessant. En ung Pige, der lever meget i Selskab med unge Piger, hende giver man forgjæves et Jomfrusløør eller et Brudesløør; derimod vil den, der har æsthetisk Sands nok, altid finde, at en i dybere og eminent Forstand uskyldig Pige føres tilsløret til ham, om det end ikke er Skik og Brug at bruge et Brudesløør.